Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

„Un bun ostaș al lui Isus Hristos”

Războiul franco-spaniol-portughez, numit și Războiul Peninsular, care a durat din 1807 până în 1814, se terminase după lupte lungi, înverșunate, și trupele engleze rămase, care luptaseră de partea Spaniei împotriva soldaților lui Napoleon, se întorseseră în patrie. Era o societate sălbatică, fără griji, desfrânată, care nu se temea nici de Dumnezeu, nici de moarte, împăratul spaimelor, nechibzuită și în cea mai mare parte depravată până în măduva oaselor.

Ca unul dintre cei mai ușuratici oameni s-a întors cu regimentul său un tânăr ofițer cu chef de viață. Trecuse nevătămat prin toate primejdiile războiului ucigaș. Dumnezeu îl păzise fără ca el să fi fost conștient de aceasta.

După ce se terminase aplicația tactică, Eduard P. a căutat alte amuzamente. El a devenit un partizan entuziast al hipismului și a altor distracții sportive palpitante. Cu fiecare zi părea să devină mai nepăsător și mai ușuratic, până când a ajuns pe neobservate în circumstanțe care - contrar înclinației sale - făceau ca lucrul acesta să fie de dorit pentru el, să accepte invitația amabilă a celor două mătuși bogate ale sale, în speranța că le va câștiga pentru plătirea datoriilor sale considerabile.

„N-aș lua deloc chestiunea așa de tragic”, a spus el unui prieten, „deoarece K. este un domeniu de vânătoare încântător. Dar mătușile mele sunt atât de exagerat de evlavioase, încât va trebui să mă păzesc de cele mai nevinovate distracții, încât să nu le stârnesc dezaprobarea și eu am tot interesul să-mi asigur bunăvoința lor.”

În această dispoziție a călătorit tânărul ofițer în Irlanda și a intrat în casa liniștită a celor două domnișoare P., la ale căror principii creștine a știut să se adapteze cu măiestrie. El îngenunchea împreună cu ele pentru rugăciunea de familie și ședea cu ele în biserica satului. Dar în acestea, inima sa era departe de Dumnezeu și interiorul său era plin de combinații pământești. Singura sa grijă era cum să iasă din dificultățile sale, iar grija aceasta n-a devenit mai mică, pentru că, cu cât avea mai multe ocazii să observe viața nobilă, fără cusur a mătușilor sale, cu atât mai mult se temea să le informeze despre datoriile sale. Dar în cele din urmă, termenele de plată nu mai puteau fi amânate, așa că la sfârșit s-a văzut silit să le mărturisească mătușilor nevoia sa și să le ceară ajutor.

Dezamăgirea ambelor doamne a fost mare când au aflat care era în realitate starea nepotului lor, al cărui comportament ireproșabil din timpul cât le-a fost musafir, le determinase să spere că el este, chiar dacă încă nu un creștin, totuși nu mai era departe de Împărăția lui Dumnezeu. Că suma de care el avea nevoie le-ar fi costat o parte de-a dreptul considerabilă a averii lor, le interesa mai puțin. Ceea ce le durea înainte de toate era descoperirea că tânăra lor rudă era un ipocrit.

Eduard P. a fost foarte surprins, nu numai să primească suma pe care o ceruse, ci și încă ceva pe deasupra. Dar încă mai mult decât suma mare l-a uimit felul cum au fost dați banii. El se așteptase ca ajutorul cerut, dacă, de fapt, va fi aprobat, să fie însoțit de asemenea averse de reproșuri și îndemnuri, încât el putea să considere banii ca fiind câștigați cu greu. Dar nu s-a întâmplat nimic de felul acesta.

„Ia-i, Eduard, plătește-ți datoriile, iar apoi veghează și roagă-te ca să nu mai cazi în acest păcat”, au spus mătușile sale; în rest, nimic.

Blândețea lor l-a impresionat pe tânărul ofițer. Pentru prima dată vedea frumusețea adevăratei temeri de Dumnezeu și cu o inimă blajină a ascultat în seara aceasta, când domnișoara P. s-a rugat pentru toți cei care mai mergeau pe calea largă a păcatului, care duce la pierzare, și s-a

rugat fierbinte lui Dumnezeu, ca El să Se îndure de toți în harul Său și să-i elibereze din lanțurile lui satan și de sub puterea păcatului. Domnișoara P. n-a rostit niciun nume, dar Eduard știa pentru cine erau valabile, înainte de toate, aceste rugăciuni serioase și involuntar, poate pentru prima dată în viața lui, s-a iscat în inima sa ceva ca o rugăciune tăcută pentru iertarea vinei sale și păzirea de alte căi păcătoase. Era numai un suspin slab, dar el a ajuns la urechea Aceluia care a promis că «nu va rupe trestia frântă și nu va stinge mucul care fumegă» [Isaia 42.3]. Începând din ziua aceasta, Eduard a învățat tot mai mult și mai mult să recunoască eroarea căilor sale, iar îndurarea lui Dumnezeu l-a adus până acolo, după lupte interioare serioase, să poată să apuce mâna harului. Astfel a ajuns ofițerul ușuratic din întunericul dens, în lumina minunată a lui Dumnezeu. Cu el s-a petrecut o transformare completă.

Când curând după aceea s-a întors în garnizoana sa și la regimentul său, el a părăsit Irlanda cu o inimă plină de mulțumire față de Dumnezeu, care nu numai că îl eliberase din orice nevoie pământească, ci, în înțelepciunea Sa, îl condusese pe drumul vieții - prin aceea, că El folosise marea sa încurcătură ca mijloc pentru acest fapt.

În vechiul său anturaj a fost remarcat repede că el a devenit un altul. El îi evita pe foștii săi camarazi, fugea de toți cei care ar fi putut să-l ducă în ispită și în locul lor căuta părtășie cu oameni față de care mai înainte ridicase batjocoritor din umeri.

Pe vremea aceea - Napoleon evadase de pe insula Elba - a izbucnit un nou război, iar regimentul lui P. a fost trimis pe continent. A fost dată bătălia de la Waterloo, și iarăși, ca de atâtea ori mai înainte, tânărul ofițer a scăpat nevătămat. Morții și răniții acopereau câmpul de luptă; dar pe el nu l-a lovit niciun glonț. Dar acum știa că nu întâmplarea, ci o mână atotputernică îl condusese prin primejdii și cu inima recunoscătoare I-a dat cinstea Aceluia pe care între timp învățase să-L cunoască și să-L iubească ca Tată al său în Hristos. Dar nu numai aceasta. El dorea să ducă și altora mântuirea pe care o aflase el însuși. Așa că în seara bătăliei a fost văzut făcând o veritabilă slujbă de samaritean. El îngenunchea lângă câte un muribund, străduindu-se să-l conducă la Dumnezeu în ceasul al unsprezecelea. Aceasta îi înviora inima, să le povestească acestor sărmani, atât cât puteau ei să audă, despre Cel care S-a dat pe Sine Însuși și a spus: «Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi». Câte un ochi care se stingea, se lumina și unele buze murmurau o mulțumire întreruptă pentru raza strălucitoare de speranță care se întindea peste patul lor de moarte însângerat.

Chiar și după ce morții au fost îngropați și răniții au fost duși în lazaret, Eduard încă nu-și considera misiunea îndeplinită. Ori de câte ori îi permitea serviciul, el vizita locurile suferinței și propovăduia acolo răniților și muribunzilor mântuirea în Hristos. Și nu numai între soldații simpli, ci și în cercul ofițerilor depunea cu îndrăzneală mărturie despre harul de care avusese el însuși parte. Și Domnul binecuvânta ostenelile sale. În timp ce discuta cu bolnavii și cu răniții, care de cele mai multe ori îl ascultau bucuroși, se alăturau și dintre cei sănătoși câte unii, atrași de predica plină de putere a Cuvântului; și mulți, care la început râseseră și îl batjocoriseră pe Eduard din cauza comportamentului său transformat, priveau acum la el cu un respect pe care nu-l simțiseră niciodată pentru camaradul lor exuberant, ușuratic.

Odată cu pacea restabilită în Europa, curând după aceea, activitatea misionară printre soldați a lui Eduard a luat sfârșit. Dorința de a duce mesajul crucii în țara păgânilor, care exista deja de mai mult timp în inima sa, lua acum o formă palpabilă. De dragul lui Hristos voia să părăsească tot, să renunțe la: rude, prieteni, speranțe, perspective, ca să ducă lumina Evangheliei păgânilor care suferă în întunericul adânc. Prietenii și rudele sale se opuneau cât mai hotărât acestei decizii. Chiar și mătușile cu convingeri așa de creștine, care putuseră să fie unealta pentru convertirea sa, nu erau de acord cu el în privința a easta, deoarece credeau că ceea ce îl influența la acest pas este numai zelul excesiv al proaspătului convertit. Dar toate obiecțiile n-au putut

să-l facă pe credinciosul tânăr să se clatine în intenția sa. Cu convingerea că Dumnezeu îl chemase în slujba Sa, el a ieșit din armată, și-a luat rămas-bun pentru totdeauna de la prieteni și cunoscuți și și-a început călătoria în îndepărtata lume păgână cu încredere în Dumnezeu, care vrea să fie o «răsplată foarte mare» [Geneza 15.1] pentru cei care părăsesc ceva de dragul Său.

Drept câmp al misiunii sale, el alesese coasta de vest a Africii. Mulți priveau cu compătimire la tânărul inteligent, care, renunțând la toate plăcerile vieții, voia să se exileze în zona ce mai nesănătoasă a lumii. Dar Eduard și-a început vesel și optimist activitatea sfântă. Inima lui savura o pace de care nu se bucurase niciodată în zilele când satisfacerea poftelor sale fusese singurul său scop. El considera ca pe un mare privilegiu să poată să se dedice complet slujbei lui Hristos, chiar dacă aceasta se petrecea cu primejdia vieții sale.

Nimeni nu l-ar fi recunoscut pe tânărul ofițer nepăsător, ahtiat după distracții, în ostașul devotat al lui Hristos, care, singur-singurel între sălbatici, studia zelos limba Aschanti și nu neglija nimic din ce ar fi putut să contribuie la o activitate misionară de succes printre ei.

Tânărul misionar a reușit mai repede decât sperase să câștige încrederea băștinașilor, deoarece a știut să se adapteze modului lor simplu de viață. Curioși să vadă ce fel de învățătură era cea care îl determinase să vină la ei pe bărbatul alb, străin, ei au început să asculte docili ce le povestea Eduard, iar tânărul bărbat era neobosit în zelul său în a le trezi conștiințele, să-i lămurească despre eroarea lor de a se pleca în fața lemnului și a pietrei, și să-i conducă la singurul Dumnezeu care i-a făcut pe toți oamenii și îi iubește pe toți, în ciuda păcatelor lor. Nici personalitățile lor n-au fost împotrivă să asculte învățătura sa, dar numai atâta timp cât misionarul le-a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu. Totul ar fi fost bine și frumos dacă Eduard s-ar fi limitat să le povestească întâmplări biblice frumoase. Dar când el a considerat necesar, ca Ioan Botezătorul la Irod, să dojenească imoralitatea lor, care era mare, bunăvoința lor s-a transformat în mânie și împotriva misionarului au fost proferate amenințări violente.

Oricum, câțiva, puțini, i-au urmat cuvintele, și-au schimbat viața, și-au mărturisit credința în Hristos. O mică adunare de închinători la Dumnezeu înflorea în sălbăticie și pe lângă sumbrele jertfe ale idolilor, care erau aduse ca mai înainte, existau acum și jertfe spirituale în sălbăticie, răsunau cântări de laudă și de mulțumire, spre gloria și onoarea lui Dumnezeu. Firește că cei proaspăt convertiți erau încă foarte slabi și nedesăvârșiți. Cu toate acestea, inima tânărului misionar era atașată de ei cu acea dragoste duioasă, care odinioară trebuie să-l fi mișcat pe marele apostol cu privire la copiii săi, născuți prin Evanghelie. Ei erau frații și surorile lui în Hristos, tăciuni pe care Dumnezeu îi scosese din foc prin slujba sa. Era de mirare că tânărul se bucura? Ce bucurie s-ar putea pune pe aceeași treaptă cu cea care o dă conștientizarea fericită că a condus o oaie pierdută la bunul Păstor? În vremea aceasta, literalmente închis în adâncul sălbăticiei, înconjurat de un popor sălbatic, barbar, Eduard scria unui prieten că el savura o fericire mai bogată și bucurii mai adevărate decât avusese parte vreodată de ele mai înainte.

Totuși, bucuria sa pe pământ n-avea să fie de lungă durată. Abia trecuseră doi ani, când munca sa a avut un sfârșit brusc. Când într-o zi a considerat necesar să atragă atenția unei mari căpetenii, care se dădea drept convertit, asupra greșelilor sale, faptul acesta a stârnit furia bărbatului în așa măsură, încât a hotărât moartea dojenitorului incomod. Eduard a fost atacat și omorât în plină zi. El a murit, rugându-se cu ultima lui suflare ca Ștefan foarte de demult: «Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta» [Faptele apostolilor 7.60]. Deși nu putem să presupunem că el a avut parte de aceeași revelație minunată care a înviorat duhul care pleca al primului martir, el a putut totuși să intre în aceeași glorie.

Aceasta este istoria lui Eduard P. Ea ne învață că n-ar trebui pe niciun om, oricât de ușuratic, ba chiar trăind rău, să-l considerăm pierdut sau chiar ca pe unul complet ticălos. Suntem noi, cei pe care harul lui Dumnezeu ne-a păzit de păcate grele, din cauza aceasta ceva mai buni decât

ceilalți? Nu suntem și noi capabil de orice lucru rău? Cine dintre noi ar putea să recunoască intențiile ascunse ale lui Dumnezeu? Deja mulți, pentru care anturajul lor credincios era disperat, au fost folosiți mai târziu de Dumnezeu ca să conducă pe mulți la Hristos și astfel să glorifice harul lui Dumnezeu într-un mod uimitor.

Titlul original: „Ein guter Kriegsmann Jesu Christi”
din *Samenkörner (Neue Folge 25) 1931,* pag. 14-22.